

Áztatóvíz

1.

Nagyanyám fürdőruháját Bulgáriában vették, valamikor a nyolcvanas évek elején, a repülön beletömték egy szuvenír óriáskagyló üregébe.

Ahogy a Balkán-partnál lemenő nap lilás fényt tör a lakókocsi ablakán – széles testén feszülő színek, szírommintás anyagban ül a garázs előtt.

2.

A Zsiguli fölött szalmakalap lóg – nagyanyám merőleges glóriája, kinevetem a forró betonról. Lábfeje még éppen a napon, rózsaszín lavórban áztatóvíz puhítja fel kemény bőrét. Kellékei

körben: csipesz, olló, reszelő, tűző nap tisztítja a fémeket. Egyenként felveszi őket, erősen megdörzsöli sarkát, formázza körmeit. Használat után a lavórba merülnek, leöblíti, hab fröccsen,

lábát csikos törülközővel szárítja. Végül feláll, lehajol a kihűlt vízért, öblösen forgatni kezdi a lavórt, a víz pereme fölé hajol, mint sziklán átcsapó hullám, az egészet a betonra önti.

3.

Az érdes kőlapokon látom lassan kiszáradó bőr- és körömdarabkáit, mint árapály sodorta apró állatok, lerakódott sókristály – és ahogy kimozdul szék-helyéről, sétál az udvar palánkjai közt, lábán vékony bőr, testén fakult korallruha. A kút alatt kiöblíti a lavórt, mellkasára vizet locsol, foltokban élénkíti bolgár fürdőruháját. Csak a nap végén húzza le magáról, hogy óvatosan visszatömködjön a polcon ülő óriáskagyló üresen kongó belsejébe.

Csiga

Reggel fél hét. Bizonytalan
kézzel kutatok a pult alatti fiókban,
konzervnyitót keresek. Mire
észreveszem a doboz fogantyúját,
minden evőeszköz helyet cserélt.

Ahogy átemelem a mosogató
fölé, sós lé csepeg lábfejemre.
Mutatóujjal a puha haldarabkák közé
túrok, megízlelem útravalóm
szubsztanciáját.

A számban péppé olvad, ilyennek
képzelem az ónos eső ízét.
Az egészet egy szelet kenyérré
borítom, majonézt nyomok rá,
tetejére uborkát vágok.

A vonaton végig azon gondolkodom,
hogy lemostam-e a levet indulás előtt,
vagy azóta is marja a lábamat,
mint csiga testét egy tócsa után
továbbhúzott ónos esővíz.

Pikkely

Az erkély rácsos kalitkája csak kiszögellés
egy nagyobb test szorításából.
Felszíni légcserére jó, bevinni a frisset,
kihozni a falfesték állott szagát,
és újra megedzeni a tüdőt nikotinnal,
hogy benn kibírd – a félfények
kényelmetlen színeit, opálossá vált tükör,
benne kifordított bútorok oldala,

a combod alatt langyossá hűlt székhuzatot,
melegítőd szárán az egyre sűrűsödő
bolyhokat, mint egy Petri-csésze tányérjában
n-dik hatványra sokszorozódó sejtek,
hüvelykujjal piszkálsz, téped, kihúzódó
cérnaszálak tartják vissza – téged a lyukacsos
házipapucs, bakancsot az erkélye nem
veszel, magad után óvatosan behúzod az ajtót,

tompa ütközése a szigetelés laza gumijával
egybeesik a fél hármas harangozással.
Rózsaszín arccal csoszogsz át a küszöbön, vissza
a monitor elé, a friss levegőt kipumpálsz,
és a megnyitott lap elérhető előlnézetére
pupillád összeszűkül, vonásaid vibrálása
megszilárdul, homlokodon képernyőfény,
csillogó pikkelyek.

Nyár